

Daniels bok - nummer femtio

Att låsa upp de profetiska mysterierna i Daniel 8: Palmonis uppenbarelse

Jeff Pippenger

2024-01-14

I Daniel kapitel åtta får Daniel en syn av de riken som omtalas i Bibelns profetia, och därefter hör han en himmelsk dialog framställd i form av en fråga och ett svar.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur lång tid avser synen om det dagliga offret och förödelsens överträdelse, då både helgedomen och hären prisges till att förtrampas? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; därefter skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

De första tolv verserna återger synen, och verserna tretton och fjorton identifierar en annan syn. Liksom med de två olika hebreiska ord som båda översätts med ”ta bort”, och de två olika hebreiska ord som båda översätts med ”helgedom”, finns det i Daniels åttonde kapitel också två olika hebreiska ord, som båda översätts med ”syn”.

När det gäller de två ord som översätts med ”ta bort”, hävdar adventismens teologer att båda orden bör förstås betyda ”avlägsna”. När det gäller de två ord som översätts med ”helgedom”, hävdar adventismens teologer att båda orden bör förstås som ”Guds helgedom”, och när det gäller de två ord som översätts med ”syn”, förbiser adventismens teologer återigen skillnaderna mellan de två orden. Skillnaden var tillräckligt viktig för Daniel för att han avsiktligt använde två mycket olika hebreiska ord, så vi bör identifiera och upprätthålla denna skillnad. Ordet ”syn” i vers tretton är det hebreiska ordet ”chazon”, och det betyder en dröm, uppenbarelse eller gudsord — en syn.

Ordet ”syn” förekommer tio gånger i Daniel kapitel åtta, men det representerar två olika hebreiska ord. ”Chazon”, som återfinns i vers tretton, finns också i vers ett, därefter två gånger i vers två, naturligtvis i vers tretton, och en gång i verserna femton, sjutton och tjugosex. Sju av de tio gånger som ordet ”syn” förekommer i Daniel kapitel åtta, är det ordet ”chazon”, vilket helt enkelt betyder ”en syn”.

De tre andra gånger ordet ”syn” förekommer i Daniels åttonde kapitel är det det hebreiska ordet ”mareh”, som betyder en åsyn eller ett framträdande. I kapitel åtta översätts det hebreiska ordet ”mareh” också vid ett tillfälle inte med ”syn” utan med ”framträdande”, vilket ännu tydligare anger ordets betydelse. Varför använde Daniel två olika hebreiska ord som ligger varandra så nära i betydelse att översättarna skulle behandla dem som samma ord? Spelar det någon roll?

”Varje princip i Guds ord har sin plats, varje faktum sin betydelse. Och hela byggnaden, i plan och utförande, bär vittnesbörd om sin upphovsman. En sådan byggnad kunde inget annat förstå än den Oändliges vare sig tänka ut eller utforma.” Education, 123.

Svaret på den andra frågan är ja: det spelar verkligen roll varför Daniel gjorde åtskillnaden, och därför blir det den profetiske studerandens ansvar att söka förstå den första frågan, som frågar

varför Daniel gjorde åtskillnaden. De åtskillnader han gjorde beträffande det ord som översatts med "helgedom" och det ord som översatts med "ta bort" har eviga konsekvenser, så varför skulle någon förvänta sig mindre betydelse när det gäller det ord som översatts med "syn?" "Varje faktum" har "sin betydelse" "i Guds ord" och påverkar den profetiska "strukturen" och uppfyllelsen av profetian när den "verkställs."

När vi börjar betrakta ordet "syn" i det åttonde kapitlet, är ett "faktum" som har "betydelse" för Daniels vittnesbörd vem det var som besvarade frågan i Daniel 8:13 med orden: "Intill två tusen tre hundra dagar; sedan skall helgedomen renas."

Det finns fyra fakta som har direkt "bäring" på Daniels åttonde kapitel, vilka jag avser att behandla. Det ena är att synen vid floden Ulai har identifierats som en profetia för de sista dagarna, och den är också symbolen för den "kunskap" i Daniels bok som blev "öppnad" vid "ändens tid" år 1798.

"Det finns behov av en mycket närmare studie av Guds ord. Särskilt bör Daniel och Uppenbarelseboken ägnas uppmärksamhet som aldrig förr i vår verksamhets historia. Vi må ha mindre att säga i vissa avseenden beträffande den romerska makten och påvedömet, men vi bör fästa uppmärksamheten på vad profeterna och apostlarna har skrivit under Guds Andes inspiration. Den helige Ande har så format förhållandena, både i givandet av profetian och i de händelser som skildras, att därigenom lära att det mänskliga redskapet skall hållas utom synhåll, dolt i Kristus, och att Herren, himlens Gud, och hans lag skall upphöjas.

"Läs Daniels bok. Framhåll, punkt för punkt, historien om de riken som där framställs. Se statsmän, rådslag, mäktiga härar, och se hur Gud verkade för att förödmjuka människors högmod och lägga mänsklig härlighet i stoftet. Endast Gud framställs som stor. I profetens syn ses han störta en mäktig härskare och uppresa en annan. Han uppenbaras som universums härskare, i begrepp att upprätta sitt eviga rike – den Gamle av dagar, den levande Guden, all vishets Källa, den nuvarande tidens Härskare, framtidens Uppenbarare. Läs och förstå hur fattig, hur bräcklig, hur kortlivad, hur felande, hur skyldig människan är, när hon upphöjer sin själ till fåfänglighet."

"Den helige Ande pekar genom Jesaja på Gud, den levande Guden, som det främsta föremålet för vår uppmärksamhet — på Gud sådan han är uppenbarad i Kristus. "Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste" [Jesaja 9:6].

"Det ljus som Daniel mottog direkt från Gud gavs särskilt för dessa sista dagar. De syner han såg vid Ulai och Hiddekel, de stora floderna i Sinear, är nu i färd med att gå i uppfyllelse, och alla de händelser som förutsagts skall snart ha inträffat.

"Betrakta det judiska folkets omständigheter när Daniels profetior gavs. Israeliterna var i fångenskap, deras tempel hade blivit förstört, deras tempeltjänst avbruten. Deras religion hade varit centrerad kring offersystemets ceremonier. De hade gjort de yttre formerna till allt det väsentliga, medan de hade förlorat den sanna gudstjänstens ande. Deras gudstjänster hade fördärvats genom hedendomens traditioner och sedvänjor, och när de utförde offerriternas

handlingar såg de inte bortom skuggbilden till verkligheten. De urskilde inte Kristus, det sanna offret för människornas synder. Herren verkade för att föra folket i fångenskap och avbryta tempeltjänsterna, för att de yttre ceremonierna inte skulle bli summan av deras religion. Deras principer och sedvänjor måste renas från hedendomen. Den rituella tjänsten upphörde för att hjärtats gudstjänst skulle återupplivas. Den yttre härligheten togs bort för att det andliga skulle uppenbaras.

"I sitt fångenskaps land, när folket vände sig till Herren i omvändelse, uppenbarade han sig för dem. De saknade den yttre framställningen av hans närvaro; men den strålande glansen från Rättfärdighetens Sol lyste in i deras sinnen och hjärtan. När de ropade till Gud i sin förödmjukelse och nöd, gavs syner åt hans profeter, vilka uppenbarade framtidens händelser — störtandet av dem som förtryckte Guds folk, Återlösarens ankomst och det eviga rikets upprättande." Manuscript Releases, volym 16, 333–335.

Det "faktum" att synen vid floden Ulai gavs för de sista dagarna kräver att en profetians studerande gör sig mödan att förstå vad den har förutsagt om de händelser som framställs i synen. De profetiska "förhållanden" som är förbundna med synen vid floden Ulai blev "utformade" av den "Helige Ande" "både vid profetians givande och i de händelser som skildras". Det som skedde med en profet när han får en syn, liksom de profetiska händelser som profeten identifierar, ska studeras med vetskapen om att bådadera utgör en profetisk framställning av det som ska uppfyllas i de sista dagarna. Det föregående avsnittet betonar att vi bör inse att Daniel befann sig i de "sju tidernas" fångenskap.

Daniel representerar dem som vid slutet av de tre och en halv dagarna i Uppenbarelsesboken elva inser sin fångenskap, som därefter vänder sig till Herren i omvändelse, uppfyller bönen i Tredje Moseboken tjugosex, skiljer det dyrbara från det usla, och därefter uppfyller Herren sitt löfte att samla dem som har blivit förskingrade, då han uppenbarar sig för dem. Deras "främsta föremål för uppmärksamhet" är då "Gud såsom uppenbarad i Kristus."

"Bärigheten" i synen vid floden Ulai, och hur den bidrar till den profetiska budskapets "struktur", vilken "utformades" av Kristus, är det första "faktum" vi kortfattat har betraktat, och det anförda avsnittet visar att vårt främsta föremål bör vara uppenbarelsen av Gud, såsom "uppenbarad i Kristus". I Daniels åttonde kapitel framställs Kristus inte såsom han framställdes av Jesaja, när Jesaja angav att Kristi "namn skall kallas Underbar, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurst". I Daniels åttonde kapitel uppenbaras Gud i Kristus såsom Palmoni, vilket betyder den Underbare Räknaren, eller Hemligheternas Räknare.

Detta "faktum" kräver att innebörden av namnet "Palmoni" måste efterforskas, liksom hur detta namn bidrar till profetians "struktur" och "utformning". Ett tredje "faktum" i Daniel kapitel åtta, som bör uppmärksammas, är att det är i detta kapitel som milleritrörelsens centrala läromässiga pelare framläggs. Millers klarast lysande juvel återfinns i vers fjorton, och vi bör söka förstå vilken "betydelse" detta "faktum" har för synen vid floden Ulai, som nu håller på att gå i uppfyllelse.

I Millers dröm, när kistan ställdes på bordet i mitten av hans rum, lyste den med solens klarhet; men i de sista dagarna är kistan större och lyser tio gånger starkare än den lyste när den först

ställdes på Millers bord. Vad är det i synen om floden Ulai, vilken inbegriper den centrala pelaren i milleritrörelsen, som i de sista dagarna ökar ljuset från den läran tiofalt? Vad uppenbaras i de sista dagarna som inte uppenbarades vid ändens tid år 1798? Vilka är "händelserna" i synen om floden Ulai, som syster White säger "nu håller på att gå i uppfyllelse?"

Om vi uppriktigt sammanför dessa tre första fakta (synen vid Ulai, Kristus uppenbarad som Palmoni och den centrala läromässiga pelaren), bör vi vara villiga att acceptera en enkel premiss som kommer att påverka vår studie av synen om floden Ulai. Dessa sammantagna fakta klargör för dem som vill se att det budskap som förseglades upp i 1798 var ett budskap som var "upphängt på tid". Utan den profetiska förutsägelsens tidelement skulle Millers budskap inte ha existerat.

Det fjärde "faktum" som har betydelse för detta kapitel är att milleriterna frambar ett budskap grundat på profetisk tid. För att understryka detta faktum uppenbarades Gud i Kristus i vers tretton och fjorton som den underbare Talräknaren (Palmoni). Föreställningen att synen endast bestod i att identifiera den 22 oktober 1844 som slutet på de tvåtusen trehundra dagarna i vers fjorton är att hålla kallt vatten över uppenbarelsen av Gud, sådan den uppenbaras genom Kristus såsom Palmoni.

Adventismens teologer har ihärdigt arbetat för att begrava betydelsen av frågan i den trettonde versen i Daniels åttonde kapitel för att åstadkomma den smak i sin rätt av fabler, som de har beslutat skall hålla de olärda med kliande öron från att bekymra sig om de sanningar som är förbundna med adventismens centrala pelare.

"Det skriftställe som mer än något annat hade varit både grundvalen och den centrala pelaren i adventtron var förklaringen: 'Intill två tusen tre hundra aftnar och morgnar; sedan skall helgedomen renas.' [Daniel 8:14.] Dessa ord var välbekanta för alla som trodde på Herrens snara återkomst. Från tusentals läppar upprepades denna profetia såsom lösenordet för deras tro. Alla kände att av de händelser som däri förutsagts berodde deras ljusaste förväntningar och käraste förhoppningar. Det hade visats att dessa profetiska dagar skulle utlöpa på hösten 1844. I likhet med den övriga kristna världen ansåg adventisterna då att jorden, eller någon del av den, var helgedomen. De förstod att helgedomens rening var jordens rening genom den sista stora dagens eld, och att detta skulle äga rum vid den andra adventen. Därav drogs slutsatsen att Kristus skulle återvända till jorden år 1844.

"Men den fastställda tiden hade gått förbi, och Herren hade inte uppenbarat sig. De troende visste att Guds ord inte kunde svika; deras tolkning av profetian måste vara felaktig; men vari låg misstaget? Många högg oförsiktigt av svårighetens knut genom att förneka att de 2300 dagarna slutade år 1844. Något skäl för detta kunde inte anföras, utom att Kristus inte hade kommit vid den tid då de väntade honom. De hävdade att om de profetiska dagarna hade slutat år 1844, skulle Kristus då ha återvänt för att rena helgedomen genom jordens rening med eld; och eftersom han inte hade kommit, kunde dagarna inte ha slutat.

Att godta denna slutsats innebar att avsäga sig den tidigare beräkningen av de profetiska tidsperioderna. De 2300 dagarna hade befunnits börja när Artaxerxes befallning om Jerusalems återuppriktande och återuppbyggande trädde i kraft, på hösten år 457 f. Kr. Om man tog detta som utgångspunkt rådde fullkomlig harmoni i tillämpningen av alla de händelser som

förutsagts i förklaringen av denna tidsperiod i Daniel 9:25–27. Sextionio veckor, de första 483 av de 2300 åren, skulle sträcka sig fram till Messias, den Smorde; och Kristi dop och smörjelse genom den Helige Ande år 27 e. Kr. uppfyllde exakt denna angivelse. Mitt i den sjuttionde veckan skulle Messias avskäras. Tre och ett halvt år efter sitt dop korsfästes Kristus, på våren år 31 e. Kr. De sjuttio veckorna, eller 490 åren, skulle i synnerhet gälla judarna. När denna tidsperiod löpte ut beseglade nationen sitt förkastande av Kristus genom förföljelsen av hans lärjungar, och apostlarna vände sig till hedningarna år 34 e. Kr. När de första 490 åren av de 2300 då hade avslutats, återstod 1810 år. Från år 34 e. Kr. sträcker sig 1810 år till 1844. ”Då”, sade ängeln, ”skall helgedomen renas.” Alla de föregående bestämmelserna i profetian hade utan tvivel uppfyllts vid den bestämda tiden. Med denna beräkning var allt klart och harmoniskt, förutom att man inte såg att någon händelse som motsvarade helgedomens rening hade ägt rum år 1844. Att förneka att dagarna slutade vid den tiden var att kasta hela frågan in i förvirring och att avsäga sig ståndpunkter som hade blivit fastställda genom omisskännliga profetiska uppfyllelser.

”Men Gud hade lett sitt folk i den stora adventrörelsen; hans kraft och härlighet hade åtföljt verket, och han skulle inte tillåta att det slutade i mörker och besvikelse och utsattes för smädelsen att vara en falsk och fanatisk hänryckning. Han skulle inte lämna sitt ord höljt i tvivel och ovisshet. Fastän många övergav sin tidigare beräkning av de profetiska tidsperioderna och förnekade riktigheten i den rörelse som grundade sig därpå, var andra ovilliga att avsäga sig sådana punkter i tro och erfarenhet som hade stöd i Skrifterna och i vittnesbördet från Guds Ande. De trodde att de hade antagit sunda tolkningsprinciper i sitt studium av profetiorna, och att det var deras plikt att hålla fast vid de sanningar som redan vunnits och att fortsätta samma bana av biblisk forskning. Med innerlig bön gick de på nytt igenom sin ståndpunkt och studerade Skrifterna för att upptäcka sitt misstag. Då de inte kunde se något fel i sin beräkning av de profetiska tidsperioderna, leddes de till att närmare undersöka ämnet om helgedomen.” The Great Controversy, 409, 410.

Vi har av syster White blivit underrättade om, i samma avsnitt där synen om floden Ulai identifieras, att det ”behövs en mycket noggrannare studie av Guds ord”. Teologerna kommer att framställa ämnet ”profetiska tidsperioder” i det föregående avsnittet ur The Great Controversy, som om de ”profetiska tidsperioder” som syster White begränsar sin kommentar till vore de fem profetior som återges inom profetian om de tvåtusen trehundra åren. De hävdar ju att fyra av dessa profetior uttryckligen behandlas i avsnittet. Men en ”mycket noggrannare studie” av ämnet visar att uttrycket ”profetiska tidsperioder” i pluralis, i syster Whites skrifter, mer korrekt syftar på de två profetior som skulle uppfyllas den 22 oktober 1844.

Det finns fem särskilda tidsprofetior som Gabriel angav för Daniel och som utgör en del av de tvåtusen tre hundra åren. Den första anger fyrtionio år, då ”gator och murar skulle byggas upp under tider av trångmål”. Den andra var Kristi dop efter fyrahundraåttiotre år från utgångspunkten 457 f.Kr. Den tredje var hans korsfästelse, den fjärde angav när evangeliet skulle gå till hedningarna vid slutet av de fyrahundranittio år som avskildes särskilt för den judiska nationen, och den femte, och endast den femte, tidsprofetian slutade den 22 oktober 1844. De föregående fyra tidsprofetiorna avslutades långt före 1844. Vad menar då egentligen syster White när hon använder

uttrycket ”profetiska tidsperioder” i plural, som skulle upphöra 1844?

När hon tar upp milleriternas första besvikelse identifierar hon svaret på den frågan:

”Jag såg Guds folk, glada i förväntan och spejande efter sin Herre. Men Gud hade för avsikt att pröva dem. Hans hand dolde ett misstag i beräkningen av de profetiska tidsperioderna. De som väntade på sin Herre upptäckte inte detta misstag, och inte heller såg de mest lärda män som motsatte sig tidpunkten det. Gud hade för avsikt att hans folk skulle möta en besvikelse. Tiden gick, och de som med glad förväntan hade sett fram emot sin Frälsare blev sorgsna och modfälliga, medan de som inte hade älskat Jesu uppenbarelse utan tagit emot budskapet av fruktan, var glada över att han inte kom vid den väntade tiden. Deras bekännelse hade inte påverkat hjärtat och renat livet. Tidens förbigång var väl ägnad att uppenbara sådana hjärtan. De var de första att vända sig bort och förlöjliga de sorgsna, besvikna som verkligen älskade sin Frälsares uppenbarelse. Jag såg Guds vishet i att pröva sitt folk och ge dem ett rannsakande prov för att upptäcka dem som skulle rygga tillbaka och vända om i provningens stund.

”Jesus och hela den himmelska härskaran såg med medlidande och kärlek på dem som med ljuv förväntan hade längtat efter att få se honom som deras själar älskade. Änglar svävade omkring dem för att uppehålla dem i deras provnings stund. De som hade försummat att ta emot det himmelska budskapet lämnades i mörker, och Guds vrede upptändes mot dem, därför att de inte ville ta emot det ljus som han hade sänt dem från himlen. Dessa trogna, besvikna människor, som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades inte i mörker. Åter blev de ledda till sina biblar för att rannsaka de profetiska tidsperioderna. Herrens hand togs bort från siffrorna, och misstaget blev förklarat. De såg att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844 och att samma bevis som de hade lagt fram för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades 1843, bevisade att de skulle upphöra 1844.” Early Writings, 235–237.

De ”profetiska tidsperioderna” var de ”profetiska tidsperioder” som ”nådde fram till 1844”, vilka milleriterna först hade trott nådde fram till 1843. De ”profetiska tidsperioder” som nådde fram till 1844 var tre profetiska tidsperioder”, och alla framställs på Habackuks tavlor. En av de tre perioderna ”berör” helt enkelt 1844, och de andra två når fram till den 22 oktober 1844. De ettusen trehundra-trettiofem dagarna nådde fram till själva den första dagen av 1844, då milleriternas första besvikelse inträffade, och väntetiden i både Habackuk kapitel två och liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus tjugofem började.

De tvåtusen trehundra dagarna i Daniels åttonde kapitel, vers fjorton, sträckte sig till den 22 oktober 1844, och de tvåtusen femhundra tjugio åren av de ”sju tiderna” mot Juda sydrike slutade också där. Palmoni presenterar sig som den Underbare Talräknaren i vers tretton i Daniel 8, och den profetiska ”struktur” och ”utformning” som han därefter framlade innefattade åtminstone tio sammanlänkade tidsprofetior.

Vi kommer att börja närmare behandla dessa sanningar i nästa artikel.

”Kristus gav världen en lärdom som borde inristas i sinne och själ. ’Och detta är evigt liv’, sade han, ’att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus, som du har sänt.’ Men Satan

verkar på människors sinnen och säger: Gör denna eller den handlingen, så skall ni bli såsom gudar. Genom bedrägliga resonemang förledde han Adam och Eva att betvivla Guds ord och att sätta en teori i dess ställe, en teori som ledde till överträdelse och olydnad. Och hans spetsfundigheter åstadkommer i dag vad de gjorde i Eden. När Kristus kom till vår värld, utvalde han enkla fiskare till grunden för sin församling. För dessa lärjungar försökte han förklara naturen av sitt rike och sin mission. Men deras begränsade fattningsförmåga lade en återhållande tygel på honom. De hade tagit emot de skriftlärds och fariséernas läror, och därför var mycket av det de trodde osant. Och fastän Kristus hade mycket att säga dem, förmådde de inte höra mycket av det som han längtade efter att meddela.”

”Kristus finner denna tids religionister så fyllda av villfarande uppfattningar att det inte finns rum i deras sinnen för sanningen. Genom den undervisning som ges blandar lärarna in de otroende författarnas åsikter. Så har de sått ogräs i de ungas sinnen. De ger uttryck åt åsikter som inte borde framläggas för vare sig unga eller gamla, utan att någonsin tänka på vilken sorts säd de sår eller på den skörd de som följd därav måste bärga.” Review and Herald, 3 juli 1900.